

MEMÒRIA SOBRE L'ADQUISICIÓ DE DE LES DUES PINTURES SENSE TÍTOL D'ELENA PAREDES, 1967, DINTRE DE LA LÍNIA D'ADQUISICIONS D'ART DE POSTGUERRA I SEGONES AVANTGUARDES

ANUART SL, ha ofert al Departament de Cultura les obres següents:

Objecte: Pintura
Títol: Sense títol
Autor: Elena Paredes
Datació: 1967
Matèria/tècnica: Acrílic sobre llenç
Mesures: 126 x 110 cm

Objecte: Pintura
Títol: Sense títol
Autor: Elena Paredes
Datació: 1967
Matèria/tècnica: Acrílic sobre llenç
Mesures: 125 x 110 cm

Historia i context de l'obra

L'obra *Sense títol* és un acrílic sobre llenç, amb mesures 126 x 110 cm de l'any 1967 i l'obra *Sense títol* és un acrílic sobre llenç, amb mesures 125 x 110 cm també de l'any 1967, ambdues creades per l'artista Elena Paredes (Rosario de Santa Fe, l'Argentina, 1911 – Barcelona, 2006). Artista representativa de la modernitat crítica dels anys seixanta.

Filla de pare i mare espanyols es va formar a l'Escola de Belles Arts a la ciutat de Barcelona on va realitzar les obres de la seva primera etapa, característiques per ser més esquemàtiques i de camí cap a l'abstracció i serà als anys seixanta quan desenvolupa la seva obra més característica amb un estil i llenguatge propis i definits en que s'endinsarà en les iconografies de figures solitàries i esquemàtiques a través de les quals fa una radiografia de la societat com una crítica fruit de l'observació exterior que trasllada al seu món interior. Elena Paredes va ser la primera dona en guanyar el Premi de dibuix Joan Miró el 1960.

Les pintures *Sense títol*, consisteixen en dues obres rellevants en la trajectòria plàstica de l'artista ja que ambdues són dels anys seixanta, període més rellevant de l'art d'Elena Paredes en què va consolidar el seu estil amb la seva figuració caracteritzada per una poètica molt particular, amb paral·lelismes amb Amèlia Riera. La representació de la feminitat, la sexualitat de la dona com un camí opressiu on el tronc i les natges són travessats per fletxes, costures, senyals i elements que recorden a eines de tortura metàl·liques. En les seves composicions, el cos és l'únic protagonista, és un territori solitari immers en la foscor a través del que Paredes emmiralla la societat de postguerra dels anys seixanta, una època inquietant, complexa i angioxant.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General del Patrimoni Cultural
Servei de Museus i Protecció de Béns Mobles

L'interès d'aquestes pintures recauen en tractar-se d'obres crucials dintre de l'obra d'Elena Paredes. La reflexió i mirall de la societat de postguerra a través de la representació esquemàtica de cossos femenins que es representen sota una opressió i angoixa conformen una narració visual impactant per a qui veu l'obra. A més, seguint els criteris d'igualtat i gènere amb l'objectiu d'arribar a una major representació de la dona artista dintre de la Col·lecció Nacional, es considera que la figura de Paredes és de gran rellevància per incorporar-la dintre del discurs. Les destinacions més indicades per ser dipositada són el Museu Nacional d'Art de Catalunya i el Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Atès l'interès de l'obra, es creu convenient adquirir-la per tal que passi a formar part del fons patrimonial de la Generalitat de Catalunya. L'adquisició compta amb l'informe favorable de la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya, així com el seu preu, que es pot considerar del tot raonable.

